

בסתיו 1951, למחרת יום כיפור נכנסנו, צעירים ונלהבים, לגור בשכונה החדשה שנבנתה לאנשי הצבא. לבית הגענו דרך רמת החייל-טרם נסלל הכביש המחבר את השכונה עם "דרך הרצליה". הכל היה ראשוני, רוב הבתים היו עדיין בבניה, מסביב התגוללו חומרי בנין, ברזלים, צינורות, לבנים. לא אחת ראינו עקרבים צצים מבין האבנים, גם נחשים לא חסרו. בלילות שמענו את יללות התנים. מלבדנו היו רק שש משפחות בבתים הדו-משפחתיים, היינו חלוצים. השכונה תוכננה ל-520 בתי אב, חלק בבתים בודדים בני 2-3-4 חדרים ובחלק הדרומי בתים דו-משפחתיים. לא היה קל בימים הראשונים, התנאים היו קשים, לא היתה תחבורה ציבורית, לא חנות, לא גן ילדים, לא מרפאה... לא היה עץ או שתיל-רק חול וחול סביב הבתים. חיש קל הוקמה חנות "שקם" בצריף מאולתר בניהולו של ראובן המיתולוגי. בתוך זמן קצר הגיעו עוד ועוד משפחות, קציני צבא ואנשי משרד הבטחון. נפתח גן-ילדים, הכל בבתים הריקים עדיין, כמה כיתות לימוד וטיפת-חלב.

בבקרים העיר אותנו צלצול עגלת הקרח, יצאנו בבגדי שינה טרוטי עיניים לקנות רבע או חצי בלוק קרח. יותר מאוחר הגיעו עגלת הלחם, עגלת הירקות כולם רתומים לחמור, וכמובן עגלת הנפט. רבים עדיין בישלו על פתילות ופרימוסים, גם הבתים חוממו בתנורי נפט. אט אט התמלאו הבתים בתושבים, בקציני צבא צעירים בעלי משפחות.

הוקם ועד שתפקידו לדאוג לנעשה בשכונה, לקשרים עם המוסדות והעיריה. אנשי הוועד הראשונים ^{ע"ב} הקדישו רבות מזמנם לפיתוח השכונה, יהודה רוזן, ד"ר עצמון, יעקוב זכאי, טדי קני כולם ז"ל ונחמיה קין יבדל לחיים ארוכים. אני הייתי המזכירה, שלוש פעמים בשבוע היו מתכנסים בחדרים זמניים, בתנאים ללא תנאים- לדון בכל הבעיות עד לשעות הערב המאוחרות. בקושי היה טלפון, את מכונת הכתיבה הפרטית הבאתי מהבית. הייתי רושמת פרוטוקולים- הדיונים היו סוערים ונלהבים, חבל שלא נשתמרו.

מאחר שהיו אלה ימי הצנע, הוחלט כי התושבים יגדלו ירקות בחצר וישתלו עצי פרי } לא היתה גינה בלי עץ גוייבה}. היו גם שגידלו תרנגולות ושפנים. הוועד דאג לספק צינורות השקיה, היה צורך באישור מיוחד. הוועד דאג לכל הנחוץ לפיתוח ה"חקלאות". השכונה הפכה לירוקה, נשתלו פרחים, שיחים ונטעו עצי נוי. לפנות ערב, כעוברך בשכונה, לא היה זה מחזה נדיר לראות קצינים גבוהים עובדים בגינה, לבושי גופיות, עודרים, שותלים ומשקים. {ביניהם גם יצחק רבין ז"ל}.

פרדסים עמוסי פרי ומרחבי שדות מלאי פרחי בר הקיפו את השכונה. צבעונים אדומים, תורמוסים כחולים, חרציות צהובות ובסתיו חצבים לבנים. בין הבתים הקטנים עם גגות הרעפים האדומים לא היו גדרות, חיתולי בד לבנים התנופפו ברוח על חבלי הכביסה. היתה אוירה של משפחה אחת גדולה, ברחובות טיילו אמהות צעירות עם עגלות תינוקות, ילדים שיחקו בכדור ובשאר משחקי רחוב. רק רכב צבאי חלף מדי פעם ברחובות השקטים.

השם "צהלה" ניתן ע"י בן-גוריון שאמר בטקס חנוכת השכונה "שתהיה כאן צהלה ושמחה", וכך היה. היום, לאחר יותר מיובל שנים, קשה להכיר את השכונה אולי היא מטופחת יותר, אך צביונה אבד. במקום הבתים החד-קומתיים עם השפריץ האפור, תריסי העץ, קמו ארמונות מוקפי חומות, גננים עובדים בגינות, לאיש אין צורך בבלוק קרח. את הלחם קונים בסופר הגדול ולא בצריף של ראובן. רכבי שטח גדולים דוהרים ברחובות הריקים מזהלות ילדים. אין זכר לשדות הפורחים. את השכנים כמעט לא מכירים, מהותיקים, מראשוני השכונה נותרו בודדים.

זה דרכו של עולם.